





bus, modo fit univerſo mundo apertum, & manifeſtum. Inde Evangelizæ animæ verterunt, in obitu Salvatoris velum Templi in duas partes diſceſſiſſe: Velum Templi ſcilicet eſt, ad inveniendum, S. Auguſtini ait, mortem JESU ſciſſiſſe velamenta, & ænigmata legis antiquæ, & offendiſſe veritatem myſteriorum, ſub velo figurarum, & Prophetiarum antea latentium.

Propterea loquendo Crux non fuit ſupplicium, vel poena ratione Salvatoris, Sanctiſſis morum, & vitæ innocentia abſtuliſſe nomen odioſum ſupplicio, ſed quemadmodum ipſe ultro præſtiterat ſe vadem, & cautionem pro peccatoribus, & ſeipſam in eorum locum ſuſſecerat, dicere licet, ſeveritatem juſtitia Patris ſui puniſſe in perſona Filii ſui offenſiones omnes, quas acceperat ab hominibus. Qui non noverat peccatum, pro nobis peccatum fecit. (1. Ad Cor. 5.) Vi conventionis, quam pactus fuerat cum Patre ſuo, factus fuerat quodammodo peccator; videlicet victima pro peccatis noſtris, & ſubiit omni omnium delictorum mundi... O Deus, quoniam inſigniorum exemplo poterat nobis tuam offendere iracundiam, niſi hanc inveniſſes crucem qua temeræ ulceſceris, & delicta noſtra punire, quamvis tot, ac tam valide obſtiterent rationes ex parte dilecti Filii hujus, qua ſe vero hoc ſupplicio illum diſpenſare debere videbantur.

Poterat Deus ſine Crucis ſacrificio peccata dimittere, ſed ſcilitas, atque ſecuritas veniæ obtinenda viam aperuiſſet omnibus criminibus; nam exemplum Dei morientis in Cruce, cujus vel ſola cogitatio ſciliſſimum quemlibet cohære poterit, ſatis validum non eſt ad hominis conſcientiam frangendam: nullum erat convenientius remedium inveterato, ac proſtrando vulnere, per peccatum ulcerato, quam Sanguis JESU CHRISTI effuſus in Cruce. Hinc fit nulla eſſe Sacramenta, nulla myſteria, nullas Religionis caeremonias ſine ſigno Crucis; quoniam omnia ſua habent virtutem, & efficientiam a Cruce, & ſignum hoc revecat in animos noſtros principium omnium gratiarum, quæ inde tanquam ex inexhauſto fonte emanant.

Ad criminum noſtrorum expiationem, adquiſitionem virtutum, æternamque vitam comparandam nihil ſalubrius, & efficientius eſt, S. Auguſtini ait, quam cogitare quid paſſus fuerit Deus in Cruce pro ſalute noſtra: Nihil tam ſatisfacienter eſt, quam cogitare quanta pro nobis peruliſſe Deus. Homo, Albertus Magnus Magiſter S. Thomæ, innixus huic auctoritati S. Auguſtini dicit, annum integrum in pane, & aqua jejunare, corpus ſuum maximis, & graviffimis mortificationibus ſubijcere, diſce qualiter omne Pſalterium recitare, non tantum prodeſſe ad ſalutem, quantum prodeſſe crebra Crucis, & paſſionis JESU CHRISTI memoria; hæc enim aſſidua Crucis meditatio multo majorem habet vim ad attollendam mentem noſtram ad cognitionem veritatum æternarum, ad expiandum cor noſtrum ab inordinatis rebus creaturarum affectionibus, ad corda noſtra divino amore inflammanda. Adde hiſ, omne hominum genus fructum uberem percipere poſſe ex cogitatione, & meditatione Crucis. Incipientes ibi validas rationes invenire ad ſcelera ſua execranda; proſciantes ibi invenire, unde creſcant in omni genere virtutum; & perfectos ibi acquirere poſſe unionem cum Deo per caritatis fervorem.

Non ſortuito, neque invidus Crucis ſupplicium ſubiit Deus, & liquidò hoc probat S. Auguſtini pro hæc S. Petri verba ad Hebræos dicens: Hinc deſinit conſilio, & præſentia Dei traditum per manus impiorum affligentis inveniſſe. (Act. 2.) Vobis traditus eſt, & vos illum poſuistiſtis in manibus impiorum, ut illum in Cruce interficerent: ſed nihil actum eſt, niſi quod decreverat & præviderat Deus. Sed cur, inquires, Salvator ſibi hoc ſupplicii genus præ aliis delegit? Ille unus tenet cauſam; nobiſque in hoc magna Doctores quaſdam excogitarunt, nobiſque in hoc magna myſteria propoſuerunt. Sublimis Crucis pars, ex S. Gregorii Nyſeni ſententia, ſignificabat JESUM morientem, nobis Cælum aperire debere; pars ima, illum deſcendentem ad inferos inde ſpolia eſſe ablaturum, brachia duo, quæ Ortum, & Occalum reſpiciebant, ſanguine ipſius delenda eſſe peccata omnium populorum. Sanctus Hieronymus, (in Epitheta ad Epiphani.) Sanctus Auguſtinus, (ad Honor.) Sanctus Bernardus (1. 5. de conſiderat.) ajunt præcipuum Crucis myſterium in eo contineri, quod Apollolus vocat, altum, latum, longum, & profundum; quia hæc quatuorprehenduntur primum in attributis Dei; altitudo in potentia, profunditas in ſapientia, latitudo in bonitate, longitudo in æternitate. Deſignant quoque JESU CHRISTI patientis virtutes, in latitudine dignitatem, in longitudine patientiam, in altitudine obedientiam, in profunditate humilitatem; ſed poſt omnia ratio vera, propter quam elegit Deus Crucis ſupplicium ea eſt, quam tradidit D. Thomas; videlicet, ſupplicium hoc viſum eſſe JESU CHRISTO convenientius ad reparandam & Patriſui gloriæ, & ſalutem hominum.

Inhæta ſatisfactio quaſita eſt ad perſolvendum immenſum debitum, quod contraxeramus, & per hoc ad mulcendam divinam juſtitiam. Noſtris Sanguinem Dei effuſum

in Cruce effuſiſſe hanc ſatisfactionem noxæ paræ, & hoc fuiſſe pretium noſtræ redemptionis; ſed hunc infaſti meritum Sanguinem effuſum fuiſſe in Cruce. Ibi Homo-Deus vitam adeo pretioſam conſummavit; hæc ara fuit, in qua viſtima fuit immolata. Ratio eſt, quod aliud quodlibet ſupplicium, præter Crucem poſuiſſet quidem divina juſtitia ſatisfacere; ſed non ſatisfeciſſet immenſæ caritati Salvatoris, qui ſubire voluit maximum, & contumelioſiſſimum tormentorum omnium: hæc fuit integerrima ſatisfactio, quæ fieri poterat Deo per Hominem-Deum, qui illum tantquam accommoſatiſſimum acceptavit. Non quod, S. Auguſtini ait, non poterit alias ſatisfaciendi rationes invenire; ſed quia hæc viſa eſt accommodatio, efficienſior, atque ſalubrior. Non quia modus alius non fuit, ſed quia convenientior alius non fuit. Ita Crux effecta eſt magni operis particeps; per illam adimpletum fuit, quia actiones ceteræ reſpiciebant extremum hoc ſupplicium tantquam finem, qui eas erat coronaturus; hoc, verbo dicam, illud erat, qui noſtra ſalus poſſimum inhæret. Hæc igitur Crux particeps eſt gloriæ, quam meretur Dei Filius eo quod redemerit homines, & hæc nobis inſpicenda, & conſideranda eſt tanquam ſalutis noſtræ intrumentum, & tanquam monumentum æternum immenſæ caritatis Dei, qui credidit parum eſſe de Cælo in terram deſcendiſſe, niſi inde aſcendiſſet in Crucem ad ſcendendam per hoc objectum iram Patris ſui, & brachium ejus jam ſublaturum, ut omne ultionis ſua pondus in nos exoneraret.

Si Divina Juſtitia reliquiſſet omnes mortales ipſorum calamitatis, & in miſeros exercuſiſſet omnia inferni ſupplicia per omnem æternitatem; minus auſtera viſa fuiſſet, quam cum exegit pro ſcelorum noſtrorum expiatione Crucis ſupplicium ab Homine-Deo. Ideo nihil melius poſteſt nobis offendere malum terribile, in quo nos peccatorum implicuit, quam cogitare Deum voluſſe in Cruce mori, ut nos ex liberaret: ſimulque nobis judicium ferendum eſt; quemadmodum ſupplicium, quod illis exhibet in perſona Filii ſui, qui ſonus hoc ſubiit: hoc enim conſiderandum, quæ ſalvator bajulus Crucem ſuam in Calvarium, prodeſſet piis mulieribus, quæ miſeræ erant illud ſpectaculum compaſſionis lacrimas effundebat: Si in ligno viridit hæc factus, in arido quid fiet? Si Deus adeo ſevere punit in Filio ſuo crimina aliena, quibus erat onuſus: quo ſupplicio punit ſcelera noſtra, niſi præterterimus malum hoc per Crucem, cujus remedium nobis ſuppeditavit?

Signum Crucis eſt Chriſtiana caeremonia repræſentans Paſſionem Filii Dei per expreſſionem figuræ Crucis. Caeremonia hæc præfigurata fuit in veteri Teſtamento per benedictionem, quam Patriarcha Jacob dedit filiis ſuis manibus decuſſatis, & per orationem Moysiſ contra Amalectas manibus in aerem ſublatis, & alias figuræ, quas aſſerre longum eſt. Docet nos Traditio, caeremoniam hanc inceptiſſe tempore Apoſtolorum, & Sanctus Auguſtinus referat Sanctum Paulum ſigno Crucis ab Anania iuſſa notatum, & idem aſſert protomartyrem Sanctum Stephanum habuiſſe in fronte ſignum hoc martyrii ſui tempore, ita ut cum queritur ratio doctrinæ hujus, non ſecus ac aliarum Eccleſiæ caeremoniarum, reſpondendum ſit cum Tertulliano, (Lib. de Corona milit. cap. 5.) earum auctoritatem proficiſci a Traditione, inſtitutionem ab Eccleſiæ praxi, & obſervantiam a fide. Signum hoc dicitur Signum Chriſtiani, quia fecerit veros Chriſtianos ab Eccleſiæ inimicis, Judæis, Gentilibus, Inſidelibus, & Hæreticis illorum temporum, qui extorquerent hoc ſignum. Quod ſpectat ad virtutem, & miracula, quæ toties operatum eſt, proſciantur a Sanctitate, quam per mortem, & Paſſionem ſuam JESUS CHRISTUS illi communicavit.

PARAGRAPHUS VI.

Delecti ex Aſtetiſtis, recenſionibusque Conclonatoribus loci hujus argumenti.

Omnis JESU CHRISTI, quatenus hominis gloria in Cruce ſita eſt. Humiliavit ſemipſum, S. Paulus ait, ſatis obedienſiſſe uſque ad mortem, mortem autem Crucis, propter quod & Deus exaltavit illum, & dedit illi nomen, quod eſt ſuper omnes nomina. Sed ſi JESUS accepit gloriam a Cruce, ipſe etiam huic Crucis partem gloriæ ſuæ communicavit. Conſpice oculos, S. Auguſtini ait, in ſublimem hunc gloriæ fulgorem, ad quem modo Crux exaltata eſt. Crux hæc, cui olim inſultaverunt Judæi, modo ſummo cum honore in maximorum Principum fronte refulget. Quæ ſignum erat opprobrii, facta eſt triumphæ Religionis vexillum. Qui olim inſani huic ligno ſuſpendebatur, maledictus erat; ſed poſtquam huic mundi Salvator clavis confuſus fuit, ille maledictionem in benedictionem convertit. Martyres omnes, qui pro JESU CHRISTO eam paſſi ſunt mortem, quam ipſe pro illis perculit, ſed qui præſertim animam effuſam in Cruce, veluti Sanctus Andreas, ut ille, Crucem hanc honoraverunt. Verum eſt, illam debere in ori-

Nihil nobis melius oſtendere poſteſt, quam magnitudinem, quam peccatorum meretur, niſi Crux Salvatoris.

De Signo Crucis.

Quibus ſententia adnotanda ſit Crux J. C.

Officiæ Eccleſiæ.

gine ſua omnem ſanctitatem, & gloriam; ſed ſi mundi Salvator non habuiſſet mortis ſuæ imitatorum, niſi diſcipulos reliquiſſet, qui, ut ille, & Crucem appetiſſent, & ſanguinis baptiſmum; quæ omnes humanæ naturæ maculas deterſit; Crux in primum ceciſſet opprobrium; ſed cum membra ſua cum capite fuerat Crux confixa, omnia aliquid conſulerunt huic triumpho Crucis, quod fit adeo venerabilis in Eccleſiâ. Nobis calcanda ſunt magiſtri, ac diſcipulorum vètigia; in nobiſmet Crucem adorare debemus, & paſſiones noſtras virtutibus JESU CHRISTI crucifixi ſanctifica; Ah! ſi nobis eſſet pars aliqua ſacri hujus ligni, in quo divinus Salvator expiravit, qua reverentia geſtaremus illam? Tribulationes noſtræ potiori jure ſunt pars Crucis illius, & illas nihilominus perhorreſcimus? Ecce ſpeciminius ſermonum pro Adventu, & ſermoni de S. Andrea.

Sine profunda meditatione, nunquam ſcrutabimur myſterii Crucis profunditatem. O ſi poſſem dicere Auditoribus meis, quod Ageo Proconſul dicebat S. Andreas! O ſi ſcires myſterium Crucis! vel ſi tu crucifixus vobis oſtendens, vobis dicerem, quod Samaritanæ mulieri Salvator: O ſi ſcires dominum Dei! (Joann. 4.) Si noſtes inſinitum meritum Dei, Sanguinem, vitamque ſuam effuſentis? Ute igitur ritate aſſequamur ſingulari hoc beneficiū, ſepe meditandum eſt, ſape profundis contemplationibus, quod ſanctiſſimi viri fecerunt feliciter, noſmet immergere oportet in hanc inſinitam abyſſum bonitatis Dei morientis in Cruce. Profecto omnia Dei beneficia ſua magna, & admirabilia univerſa opera ejus: ſed cum loquitur de Cruce, S. Paulus ait: Deſiſteſque laſtariam loquitur in myſterio, quæ aſcendiſſe eſt; ſerio cogitare debemus, & alte meditari, ut ibi deſtegamus virtutem, & fortitudinem Dei, quæ ibi latet ſub maxime infirmitatis ſpecie. P. Terrier in peculiari Tomo myſteriorum, ſermoni de Paſſione.

Ita eſt, Crux adorabilis Salvatoris mei, tibi noſtram debemus felicitatem; tu nos de morte liberati; tu deleviſti chirographum decreti, quod erat contrarium nobiſ; etenim idem Textus, quod docetur, æternum Patrem impoſuiſſe Filio ſuo omnium hominum peccata, docet etiam, illum ſubiſſe poenas, quæ illis debebantur. Ecce, o Chriſtiani, quid mutaverit Crucis ignominiam in incomparabilem gloriam, & horrorem noſtrum in cultum, & venerationem, quod cum eſſet Crux ſupplicium nocentium, & inſtrumentum mortis, facta ſit cauſa humane ſalutis, & ſons vitæ, ex quo Deſi Sanguine imbuta fuit; quomorem nos demittiſſima illi debemus obſequia noſtra, quæ illi præſtat Eccleſiâ, & præſtari jubet ſæciliſ diebus, quos in illius honorem dicavit. Auctor ſermonum in omnia argumenta; in ſermoni hujus argumenti.

Foveamus, Fratres, ſenſus, & affectiones, quas ex nobis Crucis exigit Myſterium; demittamur humilitatione adoremus ſaluberrimum hoc ſignum ſalutis; ad magnum hoc ſpectaculum afferamus ſignis pares magnitudini objecti; ingratiſtudini cordis noſtri, præparemus noſmet ſeria hujus myſterii cogitatione, & meditatione enormium delictorum noſtrorum, quæ toties JESUM CHRISTUM crucifixum. Meminerimus Crucis hujus adorationem ſimul eſſe honorarium noſtræ infidelitatis multam, grati animi actionem, perſequium confidentia plenam erga Salvatorem noſtrum in Cruce diſcumbentem, ubi pro nobis partus doloribus laborat; obſequium erga Regis noſtri ſolium, & tandem officiū, quod nobis in memoria revocat quidquid debeamus JESU CHRISTO crucifixo, qui ut erueret nos de ſerviitute peccati, mori debuit, & mori per Crucis ſupplicium; hanc imaginem Crucis inſtaurare in nobis quidquid debemus JESU CHRISTO morienti. Hæc præcipua eſt Eccleſiæ devotio: ita videmus Crucis vexillum ubique fulgere; & reipſa, quandoquidem tota occupatio noſtra in hac vita eſt impugnature peccatum, adnatum illud in nobiſmetiſſis interimere: ubinam aptius inveniemus objectum, quam Crucis, in qua peccatum per JESU CHRISTI mortem deletum eſt? Ubi inveniemus vires ad illud proſurgendum, niſi in vulneribus Salvatoris? Quod in noſtris tentationibus perſequimur? Quod in laboribus noſtris ſolatum? Quæ arma ad repellendam tela venenata tentatoris, niſi huic opponamus Crucem, qua vincimus? Facite partes adverſas; viciſſe Leo de Tribu Juda. Nos igitur, ut Sanctus Petrus hortatur, armemus hæc cogitatione, JESUM CRISTUM paſſum eſſe Crucem, ut noſtrum deleret peccatum; in ea manus ſua extendiſſe, ut nos invitaret ad ſe, ſimulque nos armemus hæc S. Pauli ſententia hortantis, ut deponamus omne pondus, & circumſtans nos peccatum per patientiam curramus ad propoſitum nobis certamen, aſpicientes in auctorem fidei, & conſummationem JESUM, qui proſepo ſibi gaudio ſuſtinuit Crucem conſuſione contempta. Auctor recent. (Hebr. 12.)

Throni Regum, Judicum Tribunalia, Doctorem Cathedra in locis eminentibus debent collocari, ut eorum dignitas dignoſcatur. JESUS CHRISTUS aſcendit in Crucem, tamquam Rex in ſolum ſuum. Ita omnis natura illum agnovit, eique tamquam Domino ſuo præſtitit obſe-

quium, ex quo in throno hoc ſedit, ſol per Ecclyſim, terra jugibus tremoribus ſuis, monumenta reddendo mortuos ſuos: aſcendit in Crucem tamquam Judex, nunc magis quam alio quovis tempore mundi princeps judicatur, & condemnatur. Nunc judicium eſt mundi, nunc princeps hujus mundi dicatur ſans; & ego ſi exaltatus fuero a terra, omnia erabam ad me ipſum. (Joann. 3.) Ita in Cruce, quaſi in Tribunali poſentem abſolvit, & improbum, quem minime poenitet, damnat. Denique JESUS CRISTUS in Cruce, tamquam in Cathedra vehementius, quam in alia quapiam vitæ ſuæ circumſtantia prædicat. Princeps Aſportator illum audire hos jubet de Cruce prædicantem, & Gentium Doctor nonne docet in Cruce eſſe Evangelii compendium, & JESUM CHRISTUM nunquam præſtantiore dogmata edidiſſe? Bironæ Tomo 3.

Throni Regum indigent elevationem eorum, ſimul que ſubmiſſionem populorum hiſce Poſteſtatibus, quaſi Scriptura Deos appellat. Nonne videmus, cum JESUS a Judæis electus fuit in Regem Iſrael, Principes, & milites, qui eo momento accedebant ad illum, ſtraviſſe veſtimenta ſua ſub pedibus ejus, ut illi thronum attollerent? Et initio Gallicæ Monarchiæ milites nonne ſuper clypeos ſuos Reges noſtros attollebant? Deus nonne poſuit in Sole thronum ſuum: In Sole poſuit Tabernaculum ſuum: (Pſal. 18.) Sed ex quo factus eſt homo, mutavit ſedem principatus ſui, & in Cruce poſuit Thronum ſuum. Hoc nomine a Patribus vocatur, qui illum repræſentant regnantem inter ſupplicia. Ibi agnovit adimpletam illam JESU CHRISTI Prophetiam, qua dixit: Ecce ego cum exaltatus fuero a terra, omnia erabam ad me ipſum. (Joann. 9.) Ibi illum adorat Eccleſiâ tamquam Regem ſuum. Regnavit a ligno Deus. Ibi confundit Judæos, quia per hoc Crucis ſupplicium inſultare voluerunt regno JESU CHRISTI, & ibi ſapientia Dei perfectiſſus conſtituit hæc dignitatem, quæ palam pertinebat ad Leonem de Tribu Juda. Pilatus, qui ſciet, æterni Patri obediebat; præter mentem divina exequatur decreta, & prophetias, quæ titulum hunc Regis proſiferant JESU CHRISTO, ubi eſt in Cruce. Igitur Crucis inſcriptio fuit promulgatio Regni JESU CHRISTI; fuit Trophæum. Myſterium hoc nobis videntibus adimpletum eſt: Reges, Imperatores geſtant cum gloria in diademate ſuo, & in fronte Crucem JESU CHRISTI, cujus ſe ſubditos profitentur: Tamquam trophæo cuidam litteræ inſcriptæ clara voce pro victoria Regem præſentat; S. Chryſoſtomus inquit. Idem.

Empi enim eſtis præſio magno. 1. Ad Corinthios 6. Crux JESU CHRISTI perſolvit redemptionis noſtræ pretium. Reges ditionem duplici via ſibi comparaverunt: per adquisitionem, cum armata manu adepti ſunt provincias, & per regna; per meritum, cum eorum qualitates corporis, & ſpiritus ſunt ita eminentes, ut populi ſponte ſeſe illiſ ſubjiciunt. Divine Salvator! propter duplicem hunc titulum noſter es Monarcha; nos triumphali curru tuo propter duplicem hæc cauſam ſubjeciſti. Gloriorum nobis eſt conſiteri nos eſſe ſervos tuos, & nos eſſe Regnum tuum: Faciſte nos Deo noſtra Regnum. (Apocal. 5.) Tandem enim nonne Crucis tuæ meritum eſt, nos a te fuiſſe redemptos? Nonne per Crucem triumphati de Mundi Principe, & nos de illius tyrannide in libertatem vindicati? Triumphans illos in ſemipſo. (Coloſſenſ. 2.) Tu non ſubiſtituiſti velut Reges terræ arma alienigena, neque ſubditorum tuorum ſanguinem effuſiſti; tu ſolus præliatus es, tu tibi fuiſti exercitus tuus. Tu ergo Rex es adquiſiſti hujus ditionis tuæ, quoniam deleviſti Chirographum, pro quo venundati fueramus, & temet affigens Crucis, fatale illud Chirographum aſſiſti, aſſignans illud Crucis. Non fumus ergo amplius noſtri. Non eſtis veſtri, empri enim eſtis præſio magno. (1. Corinth. 6.) Sed nonne illius etiam ſumus titulo meriti? Amor, quem in Cruce nobis reſtaſtus eſt, major eſſe non poſteſt. Hic amor par eſt humilitionibus Crucis, quæ infinitæ fuerunt. Humiliavit ſemipſum ſiquæ ad mortem Crucis. (Philipp. 3.) Itaque nonniſi propter amorem humiliavit ſe, S. Bernardus ait. Quam potens iſta Crux eſt ad hominum animos conciliandos! Non Angelus, neque aliqua creatura poterat pro nobiſ ſatisfacere; quia nulla adeſt proportio inter creaturæ meritum, quod exiguiſ ſinibus continetur, & juſtitiam Dei repoſcentem ſatisfactionem inſinitam: ſed præſertim quia creatura pro nobiſ ſuſtinet Crucis humilitiones, ut videtur, partita fuiſſet cor, & amore hominum cum Deo. Tantam Crux habet illecebram, ut ſibi ſternat viam in cor eorum, pro quibus ſe illi obſcit aliquis. Per ſubmiſſionem Iſaac in rogo Dei animus delinquitur fuit; & ille promiſit Abraham frequentiſſimam ſobolem. Ita per JESU CHRISTI ſubmiſſionem doloribus Crucis, illi frequens poſteritas ſuit promiſſa. Regnavit a ligno Deus. Idem.

Nam caſu accidit? an potius peculiaris providentiæ effectus eſt, ut unus ex editoribus montibus Jeruſalem fuerit locus, ubi Crucis thronus poſitus fuit? Locum eminentiam nonne argumento eſt JESUM CHRISTUM effuſiſſe, ut in ipſo etiam infirmitatis ſuæ ſtatu haberetur Rex univerſæ naturæ? Omnia elementa S. Gregorius inquit, ſenſerunt præ-

Crux J. C. agnovit a Judæis & Regibus pro Throno Regni ſui.

Hymnus Officii.

J. C. eſt Rex, noſter princeps, titulus, & præſentia magno Crucis.

Crux titulus humilitionis probat Regnum J. C.

Poterat Deus hominibus parere, & præſentia magno Crucis.

Memoria, & præſentia Crucis, & paſſionem Salvatoris nobis certis Deo ut nec hitoria.



De Myfterio Sanctae Crucis.

48

praesentibus, & Mysterium Domini sui in Cruce. Nonne id confensus est Centurio? Quoniam sensit vocem omnium creaturarum, quae illi suam testabantur obsequium, cum illis confensus est, JESUM vere esse Regem, & Filium Dei: Vere Filius Dei erat Ihu. (Joann. 11.) Neque obstat JESUM CHRISTUM non natum esse Regem: sed per aeternam generationem suam, nonne est Rex Regum, & Dominus Dominorum? (Apocal. 19.) Nonne per ipsam etiam temporalem generationem Rex est, quandoquidem Filius fuit David, & heres scilicet Patrum suorum? Sed duplex hoc jus, quod erat illud regnum, minus tenuit per fulgorem prodigiorum suorum, per doctrinae suae sanctitatem, per puritatem placitorum ejus, quam per Crucem, si oportebat felix illud momentum, quo Crucis suffigendus erat: Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, & quomodo contulerit? Quia sua in Cruce elevatio conferre debebat illi possessionem Regni Patrum suorum. Frustra ergo, o perfridi Judaei, Regem vestrum occidistis: Frustra illum ignoratis. Vivet regnaturus in vos, velitis, nolitis. Promittitis vos in illum credituros, si defenderit de Cruce; & tunc vos illum Regem vestrum habiurus. Si Rex est desideratus nunc de Cruce, & credemus ei. (Matth. 47.) Sed, & contra, ut evincat se Regem esse vestrum, non descendet de Cruce: Auctor robor.

Videamus quomodo JESUS CHRISTUS in ludibrium vertat omnes hominum animos? Conatur gloriam illius exinanire opprobriis supplicii crucifixionis, Crucis nempe; & JESUS CHRISTUS patibulum hoc in Tribunal convertit, ubi fuit exercitum iudicium, per Crucem enim adquisit iudicandi potestatem; quia ultra se subiecit iudicio ipsorum etiam impiorum, a quibus damnatus fuit, ut crucifigeretur: Crucifigatur. Aequum erat, ut iudicium iniustum quod acceptabatur, esset fundamentum, simulque suae potestatis instrumentum: Omne iudicium dedit filio suo. Reverti in Cruce mundum iudicavit, eumque damnavit. Hoc illud tropaeum est quod evertit Imperia, & Regna idololatrarum, quod idola contrivit, & domus Templi, & Aras abstrulit. Nunc Principes mundi sicetate letati. (Joann. 12.) Et quoniam mundus non erubuerat adorare lignum & lapidem: JESUS ut hanc repararet contumeliam, voluit lignum Crucis adorari, ut satisficeret per idololatricam impudentiam per sanctam fidei impudentiam. Quis enim non erubuerat homo lapidem, & lignum adorare, eadem constantia confusus de CHRISTO pro impudentia idololatricae, tunc faceret Deo per impudentiam fidei. Idem. (Ternall. lib. 4. contra Marc. cap. 31.)

Cruce JESU CHRISTI fuit lectulus, vel rogos, ubi innotens illac pro salute nostra mortuus est. Lectulus marianus, S. Augustinus ait; verum fuit etiam cathedra docentis, S. Augustinus ait; verum fuit etiam cathedra docentis, S. Augustinus ait; ubique JESUS CHRISTUS obiit murem Doctoris in desertis, in uribus, in montibus, secus Jordanem; ubique JESUS CHRISTUS exercit, quod docuit; ipse dixit semitem esse, & humiliter corde; beatum esse, qui persecutionem sustinet propter iustitiam; sed in Cruce, magis quam alibi adimplevit Doctoris officium. Et sane hinc quidem aperiamus Evangelium, inde vero audiamus, quid JESUS CHRISTUS nobis dicat in Cruce. In Evangelio docet praxim virtutum; sed illa ita praclare exercet in Cruce; ut ibi ipse ipse eas doceat, abicit invidia verbo: quod enim de obedientia dicebat, modum erat, si confertur cum eo, quod de eadem didicit in Cruce: Didicit ex illis, quae passus est, obedientiam. (Ad Hebr. 5.) In Evangelio docet parere inimicis, & in Cruce amoris ejus satis non fuit inimicis veniam largiri, sanguinem suum in eorum medicinam convertit, ut eorum scelera diluat, & postulat Patrem, ut hac illis medicina applicetur. Cessio nunc admirari, cur S. Paulus optaret Scientiam JESU CHRISTI inharentem Crucis. Scire etiam scientiam Scientiam JESU CHRISTI. (Ad Ephes. 3.) Non peti ille Scientiam JESU in medio Doctorum, non Scientiam JESU in Thabor, cum a Patre suo datus fuit omnibus hominibus doctor, non Scientiam JESU, cum vi, & responsum suum aequitate confandi Doctores, & Pharisaeos cum Saduceorum secta conjunctos; sed magis hic Apollolus divinitus illustratus petiit Scientiam JESU Crucis confixi, & de Cruce tamquam de Cathedra docentis: quia ibi, auctore dicitur cum scripturis, JESUS CHRISTUS adeptus erat Doctoris lauream, & scientia illius non poterat augeri, neque major fieri illa, quam de sacro illo Tribunali tradidit. Didicit ex illis, quae passus est, obedientiam. Idem.

Emisit Domine de Cruce clamorem ingentem, & Patrem suum exaudivit te: Iste pater clamavit, & Dominus exaudivit eum. (Psal. 33.) Muncere iungentibus Praedicatoris, in cathedra docentis, & deobas ita clamare, ut vox tua exaudiretur in caelo ad misericordiam Patris cui iustitiam, & obtinendam misericordiam miseris, quos magis, quam te ipsam diligebas. Ingens tibi tollendus erat clamor, quoniam eras in ara tamquam victimam ibi immolanda, & audiendus eras, ut Patrem tuum reciperet oblationem tuam in odorem suavitatis. Quam valida est vox tua, ut de hac tunc Crucis Cathedra exaudiat? Te clamantem elementa audiverunt, ac tuis lectionibus docilia, in partem tui doloris accesserunt. Venerat hora Domine, qua mortui ipsi audientes vocem Divini hujus Praeco-

nis, emergere debebant ex monumentis suis, ut docerent homines marmoribus ipsis, sordibus, & lapidibus, qui ad JESU CHRISTI vocem sensibiles se praebuerunt. Idem. Carnalibus tantum oculis JESUS CHRISTUS in Cruce deformatus videtur. Fides ostendit nobis in Cruce spectaculum dignum Deo, & Angelis, & hominibus. Thronus Salomonis in sublimiori gradu gloriae: sed cedit nitori gloriae Crucis; ibi JESUS CHRISTUS major est Salomone: Et iter plerumque Salomone hic. (Matth. 12.) Nonne omnes demones catenis alligati sunt huic triumphali curru? Caput est ille, qui quiescat catenis hominem. Mors victa est. Celi janua aperta sunt, peccatoris vincula effracta sunt. Ascendisti igitur in Cruce, Domine, tanquam in fururum triumphi tui; duo Crucis hujus brachia sunt arma duo terribilia, ubi cum abscondita sit divina potentia tua, inimicos tuos profligasti. Ibi abscondita est fortitudo tua; commota in manibus ejus. (Cantic. Habac.) Et facta haec arbore fructus calami mysticam; ut nos attollas ad te. Ibi tanquam Dominus, & dominator de vera gloria disponis illam concedens socio supplicii tui. Quapropter Ecclesia ostentans tuam Crucis vexillum imperat laetitia tua cohibere non potest: ubi occurrit oculis ejus hoc signum nostrae redemptionis. Vult omnes enodari linguas, ut concinant pugnam, atque gloriosum Crucis Tropaeum. Nunc lingua gloriose laetant certantibus. Et Jeter Crucis trophaeum die triumphum nobilem qualiter redemptor orbis immolatus, vitiorum. (Hymn. Teles.) O Cruce adorabilis! Sacra arbore! Beata, quod tulisti vitam fructum; & quod omnia reparasti mala, quae arbor sancta mundo pepererat! Lignum adorabile, ubi amant radices sumptis? Demitte ramos tuos coram caeteri Regis, pretiosa plantae. Offer sacras membris Saluatoris, quae te debent adorabilem reddere in omnia deinceps secula brachia tua. Tu sola digna fuisti, quae gestares hominum redemptionem, & quae rubeberes sanguine agni immaculati, & fieres tabula salutem, in qua mundus, qui naufragium fecerat, feliciter salvaretur. Aequo potum preparare vasa mundo naufragi. Ex Specimine Paenitentium Tomo 2.

JESUS CHRISTUS, qui noluit homines salvos facere sine illis, quamvis illos sine eorum ope creaverit, subiecit illos medicis, quibus gratiam suam adnectere dignatus est. Sacramenta cum sanctis dispositionibus illos sanctificans; sed undenam haec sacramenta suam virtutem recipiunt? nonne ex Cruce JESU CHRISTI? Ex vulneribus, quibus confusus fuit, Ecclesia prodit; hoc ortum suum; conservatorem, & propagationem suam debet Crucis. Nulla unquam victimam a Caeteri Patre in suavitatis odorem accepta fuisset, nisi praeparasset JESUM CHRISTUM in Cruce. Actiones JESU CHRISTI pro objecto habebant divinam hanc Crucem, & non nisi in Cruce est Redemptio nostra, Omnia JESU CHRISTI merita, quae se effuderunt in membra ejus, a Cruce virtutem suam mutuaverunt; & per oblationem corporis sui in Cruce opus suum, & nostrum consummavit; Consummavit enim; (Joann. 19.) & si Cruce defuisset, sacrificium imperfectum extitisset: Una oblatio consummavit in semperque sanctificavit. (Ad Hebr. 10.) Idem.

JESUS CHRISTUS nonne omni semper tempore habuit claves mortis, & vitae? nonne ejus arbitrio fuit? Mortui resuscitati nonne ostendunt illum semper Dominum fuisse, cui omnia parebant, quia ipse vita erat, & resurrectio? Ego sum resurrectio, & vita. (Joann. 11.) Tamen non nisi per Crucem victoriam de morte reportavit. Quoniam gerebat peccati speciem, oportuit ipsum mori. Mors illum tamquam suo jure apprehendit, & post momentum illud S. Leo cum Ecclesia universa dicit, initum fuisse praerium inter JESUM CHRISTUM, qui vita est, & inter mortem; victi illam per se, cum JESUS CHRISTUS mortuus est inter unhas illius: confingamus nos, quodque veterem hominem Crucis, ut & ipsi de morte victoriam referamus. CHRISTO confusum sum Crucis. (Ad Galat. 2.) Crux fons est vitae illis, qui emittunt spiritum in illa. Idem.

O homo, S. Augustinus exclamat, Caelum est Patria tua; illic tibi tendendum est. Sed Caelum inter & te vastum mare transeundum est, quod saeculum est, procellis, scopulis, periculisque referunt. Nihil tibi est, quod te super profundas haec aquas sustineat, quae praesto sunt, ut te submergant. Venit ad te, ut te in patriam deferat, & ipse via factus est, quae tibi est transeundum. Via in mari non nisi lignum esse potest innatans aquis, ac rempeltatis resistens. Lignum hoc est lignum Crucis, ex hoc ligno compacta est Sancta haec Arca, haec Sacra Navis, qua salvanur animae: piget te hanc Arcam ingredi: pudet te ligari Crucis? ligni Sanctae humilitatis, quod unum vulnus superbiae tuae sanare potest; pudet ne te ligari hujus, quod rubore suffundit superbos, eosque salvos facit efficiens humores. Insipiens, iugiter; mare, mare transeundum est, & lignum contemnis. Ex sancto Augustino Tract. 2. in Joannem.

Non Sancti, sed JESUS CHRISTUS de se, & de Cruce sua eximiam hanc figuram explicuit, quae manifesta fuit prophetia quidem crucis antequam in Cruce moreretur prolata. Et sicut Moyses exaltavit, respiciens in idcirco, ita exaltat oportet Filium hominis, ut omni qui credit in illum non conturbetur. (Joann. 8.)

JESUS omnium hominum formosissimus est in Cruce in oculis fidei.

Officium Ecclesiae.

Cruce non tantum rec. oblatio.

Sacramentum ex J.C. crucis conantur.

In Cruce preferent J.C. cum morte conficit, tamque superavit.

Cruce navis est, qua non bis tradendum est mare hujus mundi.

Aeneas fecit pons figura J.C. in Cruce, ubi ubi.

fundatur. (Joann. 3.) Quam figuram ita explicat S. Augustinus. Quid est aeneas hic Serpens, nisi JESUS CHRISTUS in Cruce subitatis? Mors Salvatoris expressa est per Serpentem secundum commune illud loquendi rationem, per quam causa sumitur pro effectu; nam serpens antiquus mortem introduxit in Mundum, ex quo eo homini sublevit, ut rebelleret contra Deum per superbiam, quae morte punita fuit. Serpens hic aeneas erat, & serpentis habebat imaginem, virus autem non ita, ut nobis offenderet. perit S. Augustinus, JESUM CHRISTUM nequam assumpsisse peccatum, quod serpentis venenum est, sed mortem dumtaxat, quam peperit serpens, ut JESUS CHRISTUS defersis in carne simili carni peccati, non vero peccatum, fed poenam peccato debitam liberaret eos, qui ex carne peccati erant nascituri. Sed JESUS CHRISTUS exaltatus sanat, quemadmodum Serpens exaltatus curabat Israelitas. Crux igitur representabatur per illum vexillum, ubi serpens erat, & rem exprimit ad unguem; sufficit enim attente intrare JESUM CHRISTUM in Cruce, ut a cupiditate nostris sanemur. Sermo Manuscriptus.

Quidquid Sanctus Paulus tribuit JESU CHRISTO, Cruci ipsius etiam tribuit. Eratis olim, ait, procul a Deo; sed cum modo fides in JE-U CHRISTO, accessistis ad illum per virtutem Sanguinis sui. Nunc autem in CHRISTO JESU, vos qui eratis longe, facti estis prope in Sanguine CHRISTI, atque tunc tribuit Cruci JESU CHRISTI eundem effectum. Illic, inquit, qui duos populos in unum corpus coeunxit, illos reconciliavit cum Deo per Crucem suam detruens in semetipso inimicitiam eorum: Et reconciliavit ambos in uno corpore Deo per Crucem; interficiens inimicitiam in semetipso. JESUS CHRISTUS vocatur lapis Angularis; Architecti illum reprobaverant, fed a Deo electus fuit, ut in caput anguli collocaretur. Lapidem, qui reprobatum adificans, hic factus est in capite Anguli. (Psal. 117.) S. Paulus Crucem vocat lapidem angularem, qui duos populos reconciliat: Et reconciliavit ambos in uno corpore Deo per Crucem. Quae longe novatores audent Cruci negare debitam adorationem; quandoquidem hinc quidem Scriptura, inde vero Ecclesia, & prodigia per Crucem patrata, sunt monumenta, quae sanctam hanc probant consuetudinem, & damnaat Christianorum ignaviam, qui salutare hoc Signum non eo, quo debent, excipiunt cultu; & novissimi haereticos, qui audacter insurgunt contra hanc adorationis cultum, quem Cruci defert terra universa? Auctor robor.

Qui unquam fuit CHRISTI adherens Cruci cum illo, Christianus docet vivit, debet esse in Cruce. S. Augustinus ait. In hac qui in Cruce per totam vitam suam pendere debet Christianus. Temeritas esset defendere, quandoquidem non descendit illic J.C. tunc etiam cum Judaei se in illum credituros pollicebantur. Tempus avellendi clavos de Cruce JESU CHRISTI, non nisi post mortem illius fuit; igitur non est tempus avellendi clavos. (Aug. 205.) & expectandum est, donec sacrificium nostrum sit consummatum. Crux haec cui Dei servus se affium esse gloriam, ut Apollolus, debet, qui dicebat Deo: Mihi autem ab ipse nisi in Cruce Domini nostri J.C. (ad Galat. 6.) Haec inquam Crux, pergit S. Augustinus, qui inhærere debet, non dies quadraginta, sed toto vitae spatio, ille, qui Christianus odium intuerit illum, contemplantur eam tamquam thesaurum; quia ibi cogitat JESUM crucifixum, & omnia contemnit pro hac Scientia, quae non nisi in schola Crucis docetur, olim habita tamquam honorandus fides, & a J.C. ad tantum honorem everta est ad honorandus fideles, qui in ea gloriam suam collocarent, ut tertii Principes edicto cautum vellent, ne quis nocentium crucifigeretur. Sed quia CHRISTUS honoratus erat fideles suos in sine iniuri saeculi, primi honoratus Crucem in hoc saeculo, ut tervantur Principes erudentes in eum prohiberent aliquem nocentium crucifigi. (Serm. 38.) Et lignum hoc, cui Judaei Dominum affixerunt, illum probis obruentes, factum est adeo venerabile, ut Reges deferant illud in fronte, considerantes se in terra tamquam athenas, non secus ac vulgo Christiani considerant Crucem J.C. tamquam navim, qui in patriam sunt deducendi. Quamvis ergo vitæ laceratorum habuit, qui natus in pelago, aliquando magnitudine maris vitas absorberet, & mergitur; opus est ergo, ne in mari linat, hoc est in ligno portetur. Hic autem lignum, quo infernitas nostra portatur, lignum Crucis est. (Serm. 75.) Non aliud est medium, quo naufragum evitare valeamus, nisi Crux JESU CHRISTI, per quam evitavimus. Crux est Domini, in qua signamur. Ex S. Augustino.

Quid respondeat possunt Haereticis testimoniois, quae illis afferunt, cum illis ostendimus, in primitiva Ecclesia, & ab ipso Apollolore avo Crucis imaginem semper singulari in veneratione habitam fuisse, & Crucis signum semper usum obtinuisse apud Christianos? Factum negabant? Insurgunt in adeo sanctum institutum? Condemnabant illud idololatricae, vel saltem superstitionis nomine? Pro factu. & consuetudine, rejicere poterunt totius antiquitatis testimonium? Esto rejiciant auctoritatem S. Dionysii discipuli S. Pauli, & apocryphos recentem libros de Ecclesiastica Hierarchia, uti saepe legimus Ecclesiam in omnibus Sacramentis adhibuisse signum Sanctae Crucis: quid Houdry Bibl. Coe. Theol. de Myster. Tom. II.

respondeant Tertulliano, qui secundo vivebat saeculo, & qui asserit, avo suo Christianos sese signum Crucis amasse, & crebro illud in fronte imprimendo, ipsum quodammodo cavare consuevisse, quia illud in qualibet occasione, & in singulari fere momenta sibi imprimabant, sive negotium aliquod, sive actionem aliquam inchoarent: Fratrum signum Crucis verum? (Libro de Corona militis.) Quid respondeant Sancto Justino Martyri, ipso Tertulliano antiquiori, qui testatur Crucis imaginem adfuisse in locis, in quibus Christiani congregabantur? Quid obijciat S. Basilio scribenti, (S. Basilii de Spiritu Sancto.) Christianos consuevisse Signo Crucis figurare per Apostolicam traditionem, ab Ecclesia receptam? Mendacii redarguant Sanctum Chrysoft. qui integros edidit sermones de Cultu, & Adoratione Crucis, & qui in libro de divinitate J. C. palam memorat Crucem ubique erectam fuisse, & expositam venerationi populo rum in Templis, in plateis, in viis, quales nunc feri consueverunt. Quid post hac necesse est afferre Augustinus, Hieronymos, Gregorios, omnesque Ecclesiae Doctores traditionis testes? Alitine opus est argumentis ad ostendendum hujusmodi reformatores ex illorum esse numero, quos S. Paulus Crucis inimicos appellat; possunt ne post tot sanctorum virorum testimonia negare, nos esse primitiva Ecclesiae conformes in Crucis adoratione, & usu signi illam representantis; cum illi ipsi fecerint ab hac Ecclesia antiqua, ut aliam sibi recedentem ad arbitrium adificarent: recentem dico, quia ibi non videtur amplius Crux, crucifixus, vel Crucis signum, vel Redemptoris imago, vel ulla nostrae redemptionis nota. Omnia deleta sunt, obliterata, exterminata apud illos veluti inimicos Crucis Salvatoris; quoniam postquam cultum impugnaverunt, fregerunt, obtriverunt, concularunt imagines, ita ut in Urbibus eorum, in Templis, in domibus nullum superstit Crucis vestigium. Ploremus eorum caecitatem fideles; lacrimae nostrae majorem vim habebunt ad imperandam a Deo conversionem illorum, quam disputationes nostrae ad eos persuadendos; & rationes ad pertinaciam eorum perfringendam. Moliner in sermone de Exaltatione Crucis.

Mirum non est, quod Mundi Salvalor Crucem suam exaltare voluerit, eamque gloriosam efficeret, quandoquidem Crux ipsa illi tantam comparavit gloriam; & dicere possimus inter Crucem hanc, & Hominem Deum, qui eiusdem confusus fuit, mutuum intercedere glorie commercium, per quod alter alteri, quidquid accepit vitis ultimo, citroque communicant. Crux efficit, ut pro Deo ille habereatur, qui inter unhas suas animam efflavit, & in primis illa, quae erat antea mortalium omnium horror, & execratio, facta est obiectum cultus, & adorationis, ex quo imbuta fuit Sanguine Filii Dei. Per illam Salvalor de mundo, omnibus inferorum potestatibus resulti triumphum, ut loquitur S. Paulus Apollolus, & vicissim ille voluit hoc esse victoriarum vexillum, sub quo omnes Christiani decerata debent de inimicis istem victoriam relaturi. In Cruce ille nos Patri suo reconciliavit; & hac eadem Crux in aeternum erit monumentum pacis, & reconciliationis nostrae. Per Crucem Dei Filius adepsit est absolutum in universam terram imperium: Regnavit a Ligno Dens, (in Hymno Passionis) & videtur Deus Cruci dedisse supremam potestatem in naturam universam; quandoquidem infernus, & demones contremiscunt ad intuitum gloriosi hujus Vexilli. Crux aperuit Caelum JESU CHRISTO, qui primus adquisivit illud per eam, & quandoquidem hac tutissima via est, qua illuc perveniatur; in illa peccatum deletur, & in illa nobis legitimum praesidium ad veniam obtinendam. In Cruce constitutus iuit Iudex, & arbiter sortis aeternae omnium mortalium, & magni iudicii die prodire jubebit, consignaturam sententiam, quae illi erit ferenda: Tunc parabis signum Filii hominis. (Matth. 24.) Verbo in Cruce meritum est titulum, & qualitatem Salvaloris, & hoc illi Nomen appositum fuit: & Crux in omnia saecula figuraverit, causa, atque instrumentum salutis nostrae. Igitur nonne faciebimini, Fideles, Crucem hanc esse non potuisse gloriosiore, neque magis exaltari unquam potuisse? Auctor roborum in omnia argumeta, & in argumentis particularibus. Tomo primo.

Ex omnibus eloquiis, quae Ecclesia, Patres, & fideles omnes tribuunt Cruci Salvaloris, gloriosissimum procul dubio illud est, quod cetera complectitur, videlicet signum esse, & causam nostrae salutis; itaque quemadmodum victoris ensi acceptus referatur honor victoriarum, quam de inimicis reportavit; & instrumento opus illud, in quo periclando adhibuit fuit: non puto necesse esse, me fufius habere sermone de sensu horum verborum, & de veritate, quam continent; neque alias mihi afferendas esse elucidationes, cum dico, Crucem saluum fuisse mundum, qui sine illa periret; sicuti diluvii tempore, quo mortales omnes universi diluvio erant involuti, Arca, per quam reliqui salvi facti sunt, purre mundi salus, & naturae pereuntis refugium appellata fuit; quae in illa unicam spem nata est, praesidiumque. Hac similitudine utitur Ecclesia ad innotendam felicitatem quam invenimus in Cruce. Itaque quia latius verba faciam de laudibus beneficii, quo nullum Inter J.C. Cruxem adf. glo. nre. communitate.

Gloriosissimum Crucis elogium est, fuisse nostrae salutis instrumentum.



maius inveniri poteſt, quandoquidem ceterorum eſt origo; cogitandum vobis eſt, qua in re ſitum ſit, ut inde iudicetis Crucem non immerito haberi tamquam Signum, & Chriſtiani caracterem, tamquam Religionis vexillum, tamquam ſalutis noſtræ inſtrumentum. Idem.

Cruce cognoscendum tradidit Gentibus Filium Dei, & max illas adduxit ad cognitionem Veritatis & in viam factus. Profecto ubi fides illis nuntiata fuit, prædicatus illis fuit Deus crucifixus tamquam articulus diſſicillimus ad credendum, & quo admiſſo ceteri facilius admitterentur: Prædicatum CHRISTUM, & hunc crucifixum, (1. ad Cor. 1.) dicebat Apollolus, ideoque profitebatur, ſe nihil aliud ſcire, quam Deum in Cruce poſitum, quamquam tot alia diſſicilia arcanæ ad tertium uſque Calum adſumptus. Nam hæc ſuppoſita veritas ceteras complectitur, & cum ſemel perſuaſum eſt de Crucis Myſterio, nihil ignoratur eorum, quæ ad ſalutem ſunt neceſſaria. Ita illa ſignum eſt Chriſtiani, & nota, ex qua cognoscitur, quam Religionem fuerit amplectus, itaut quod olim Judæis erat ſcandalum, & Gentibus ſtultitia, delectum fuerit, ut manifeſtaret virtutem, & Sapientiam Dei, & illi ab Angelis, & hominibus adorationes procuraret. Poſt hæc ne miremini amplius, ſi Dei Filius vicium voluerit ſibi glorioſum reddere hoc ſupplicii inſtrumentum: ſi ab illis uſque temporibus veri Chriſtiani Signum illius imprimunt in fronte; ſi hoc Signum adhibetur in omnibus noſtræ Religionis ceremoniis, in omnibus Sacramentis, in myſteriis omnibus, & demum, ſi omnes terra poteſtates coram hoc adorabili ſigno ſeſtunt genua. Oportet ergo, Fideles, ut in hoc gloriorem, & quin erubefcentes, illud nobis honori, atque dignitati veritatis. Idem.

Mirum ſane eſt, Crucem, quæ vobis omne bonum attulit, hæc ſalutis noſtræ inſtrumentum, vitio noſtro ſiat occaſio interitus noſtri, & perditionis; & ſi poſtquam Mundum ſaluem fecerit, aliquando illum damnabit, eo quod ſaluem non fuerit medio adeo præſtanti, quod vitam duxerit proſus oppoſitum placitis Crucis. Videmus etiam Salvatore, dum viveret, non ſolum illum conſtituiſſe thronum ſuum, in quo habitus fuit ſupremus hominum Dominus; ſed etiam Tribunal iudicis, de quo protulit ſententias ſuas gratis, & condemnationis; nam ſimulac illi affixus ſuit, alterum latronum, qui ſocii erant ſupplicii, gratiam contulit, alterum vero propter voluntariam obdurationem ipſius, reprobovit; & antequam Crucem affigeretur, pridie quam pateret, nonne diſcipulis ſuis aperuit, tempus adventiſſe, quo mundus erat iudicandus, damnandus, & reprobandus, illi videlicet, qui ad hæſerant placitis mundi? Nunc iudicium eſt mundi. (Joann. 12.) Et proſecto ſententia damnationis mundi ſignata erat in Cruce, & cum eodem ſanguine, qui futurus erat pretium ſalutis ipſius, ſi eodem ut didiciſſet. Idem.

Mundus proſecto idola cæcæ Gentilitatis abiecit, ſed illius non ideo vita reliquit. Mutavit religionem, non mores. Crux in Templis, & in omnibus ſere publicis placitis poſita eſt, non autem in corde coram, qui Deum crucifixum agnoſcunt. Non ita, Crux Salvatoris mei! ubique annuſciata, & in ipſo Regum diademate inſita, nunquam tamen collocata fuiſti in mente, ac aſſimilatione Fidelium, qui acrius vitis illis, vitæque ſcandalum oppugnant, quam fecerint armis, cruentique perſecutionibus ſuis tyranni, & infideles; vita enim perſonarum quæ diſcipulorum Crucis, qui Chriſtiani ſunt, eſt Crucis eodem ſubverſio. Hæc illos damnabit aliquando, vel modo etiam argumentum eſt damnationis eorum, quoniam hi illi ſunt, quos Apollolus vocat Crucis inimicos. Inimicos Crucis CHRISTI, quorum ſunt, interitus, & gloria in conſuſione ſpſorum. (Ad Hebr. 6.) Etenim quod bellum apertius, lævius, intenſius, quam omnia illius in vita ſua delere veſtigia? quam moribus ſuis omnem illi abrogare auctoritatem? Quinam infeſores Crucis inimici ſunt, quam illi, qui ſceleribus ſuis iterum Filium Dei crucifixerunt? Rurſus crucifigentes Filium Dei, & offenſi habentes. Tandem enim quinam, ſententia veſtra, illi eſſe videtur, qui illam magis dehoneſtant? infideleſque, qui illam omnino non norunt? an Fideles, qui omnino virtutem ejus deſtruunt? Numquid ex hoc eſtis numero vos, qui me auditis Chriſtiani? Ah! caperem tum Apollolo crenatas eſſe undere lacrimas propter ea mala, quæ imminent vobis? ducentes enim vitam adeo oppoſitam Crucem, quid vos manet, niſi damnatio, & mors ſineſta ſimul, & æque æterna? Quorum ſunt interitus. Vos illam dedecore afficitis vita æque turpi, & criminofa? vos igitur nonniſi æterna manet conſilio. Et gloria in conſuſione ſpſorum. Idem.

Ah! quam parum eſt extrinſecus Crucem colere, ſi illam gerere detractamus? hæc enim inevitabilis eſt neceſſitas, ſi ſalvi fieri volumus. Sed Evangelium nequidquam hæc tundiſt incudem? homines enim ſenſibus ſuis additi ſemet accomodare nequeunt, & mira illuſione ſibi perſuadent hoc mere conſilii eſſe, non autem præcepti; ſed ad ignavos fideles confundendos, & obtinendum, ut & ipſi contra ſe eandem ferant damnationis ſententiam, ſatis

eſt oculis eorum ſubjicere Crucem hæc, & ex illis querere, utrum adorent Deum crucifixum; utrum ſperent æternam felicitatem, quam ille per Crucem ipſis promeritus eſt; utrum exſpectent ſe adituros aliis conditionibus beatitudinem, quam illis, quas ipſe pollicetur eſt? Temeraria, & mendax eſt hæc ſpes. Sed conſidit propoſita, & quam ille inevitabilem ſtatuit, hæc eſt: Quiſque tollat crucem ſuam, & ſequatur me. (Matth. 26.) Solus Crucis hujus adſpectus, & collatio, quæ faciendæ erit cum vita tuo hominum, qui nullum gerunt Crucis ſignum, & qui nullo ex loco exprimitur illam, nonne eorum erit damnatio? Hoc mihi timorem, atque trepidationem incutit pro ſalute tuo mortalium, qui ſe irreprenſibiles putant, & ultra jaſtum cenſuræ, qui vitam agunt, non proſus abnormem, ac flagitiſam, ſed tantum abeſt, quod carnem ſuam crucifigant, ut immo illi omnes procurent voluptates, ubi palam non vident peccatum, quin cogitent hanc ipſam ſufficere cauſam, ut Cælo prohibentur, quod nullam habere partem Crucis Domini noſtri. Quid enim quid proderit nobis Crucem ubique tolli, ſi vanitas noſtra ultra terminum, atque menſuram intumeſcit? Quid juvat, illam tollere Religionem, & ejeceſſe ab univerſo mundo cultum Idololatriæ, ſi adhuc fuerimus noſtrarum voluptatum idololatras? Quem fructum percipiemus videntes illum ubique gentium coli, vel a potentiffimis mundi principibus adorari, ſi illam in corde noſtro horreamus, atque contempſerimus, & ſi vita noſtra, quin vita ſic Crucis, fuerit vita voluptatis, atque oblectationis? Idem.

Evaneſcite, Potentes tenebrarum, ad Crucis adſpectum evaneſcite. Omnes dæmones qui mundum mendacibus oculis ſuis repleverant, revertantur in æternos carceres, quo illos præcipies egit Dei Juſticia; & omne genus in inferis non ſecus ac in Cælo, & in terra ſeſtatur adeo JESU Nomine, qui per Crucem ſuam triumphum retulit demonibus Mundi poteſtatibus. Profecto dæmones ad ſolum Crucis ſignum auſugunt: adorabile hoc redemptionis noſtræ ſignum ubique gentium ſublato totum terrarum orbem emundavit a ſpiritibus immundis, qui eodem fuerant potiti; omnia climata, ubi toto ſæculi JESU CHRISTI floret Religio, crediderant hæc abominationis ſimulacra, que Patres noſtri ſictis eorum numinibus exerebant, locum facere ſacro huic Vexillo, quod ubique Crucis victorias annunciat: omnes hi genit, quos cæca ſuperſtitiæ ſibi tamquam totidem nomina proſuferat, evanuerunt, ex quo JESUS CHRISTUS in Cruce manibus de inferno reportavit. Abbas de Jarrj ſermon de Magnalibus JESU.

Solum Dei crucifixi ſpectaculum expoſitum hodierna die adorationi omnium mortalium indubium eſt divinitatis ejuſdem argumentum; obduratiſſima quævis impietas hoc debet teſtimonium veritati: Conſilium hoc adeo magnum, adeo præter ordinem, adeo inauditum accedendi, ut in Cruce poſitum omnes adorent, tantum aberat, ut ab homine poſſet adimpleri, ut ne in hominis quidem mentem poſſet incidere. Dei crucifixio vere ſcandalum videbatur; ſed hæc crucifixio iſi addita, quæ illam præceſſerunt, & ſubſeuta ſunt, procul dubio eventus eſt maxime admirabilis, in quo homo cognoscere debet poteſtatem ſua ſuperiorem, & qua majorum ne comminici quidem poſſet. JESUS CHRISTUS nobis perſuadere volens, ſe Deum eſſe, & objectum ſeri cultus: mortalium non poterat illis videri major, neque adorabilior, niſi in Cruce, & que ſecit ſibi inſtrumentum ſuorum miraculorum, & thronum ſuorum magnalium. Ex hæc annihiilationis abyſſo, ubi cogitationes omnes confunduntur, & ratio turbatur, exurgit gloria adeo nitens, radii adeo vividæ, ac nitentes veritates coruſcant animæ myſterij hujus magnalia meditant, ut cum Propheta exclamet, o Domine, nimis credibilia ſunt teſtimonia tua! Judei cæci Meſſiam veſtrum videre cupiebatis caput habentem pretioſo diademate redimitum, fulgenti amictum purpura, manufque illius pretioſo onuſas ſceptro, non autem clavibus terebratis. Volebatis videre pedes illius magnificum thronum calcantes, non autem Crucem ſuffixos; ſed hæc tormenta, & abjectiones, quæ vobis Meſſiam veſtrum abſconderunt, glorioſa ſunt ſigna, quæ illum vobis debebant offendere. Ita Propheta deſcriperunt illum, & hiſce characteribus eum connotarunt. Idem.

Æque de injuriarum qualitate ſerunt judicium ex iſi ſatisfactionibus, quas leges imperantur, quippe judicium earum minime creditur aberrare. Juſticia libra tribuitur, præſumitur enim ab illa ſtatu aliqua proportio inter ſatisfactionem, & injuriam, & ad reſtituendum ordinem quem ſcelus abſtulit, admittenda eſt oppoſita æqualitas. Quid autem Dei juſticia operatur in Cruce, quæ præcipit, ut Filius ſuus ſibi moriatur, & ab ipſa immolatur. Id agit, Sanctus Bernardus inquit, quod ſætera, in qua noſtra appendit peccata: ſætera criminum. Altera quidem in lance locat injurias, quas illi fecimus, in altera vero ſatisfactiones, quas ſibi offert Filius ſuus per Sacrificium gloriæ ſue in humilitationibus ſuis, & per Sacrificium Sanguinis ſui in morte ſua, & inventa proportione, & æqualitate

Triumphus & victoris Crucis.

Solum Dei crucifixi ſpectaculum expoſitum hodierna die adorationi omnium mortalium indubium eſt divinitatis ejuſdem argumentum; obduratiſſima quævis impietas hoc debet teſtimonium veritati: Conſilium hoc adeo magnum, adeo præter ordinem, adeo inauditum accedendi, ut in Cruce poſitum omnes adorent, tantum aberat, ut ab homine poſſet adimpleri, ut ne in hominis quidem mentem poſſet incidere. Dei crucifixio vere ſcandalum videbatur; ſed hæc crucifixio iſi addita, quæ illam præceſſerunt, & ſubſeuta ſunt, procul dubio eventus eſt maxime admirabilis, in quo homo cognoscere debet poteſtatem ſua ſuperiorem, & qua majorum ne comminici quidem poſſet. JESUS CHRISTUS nobis perſuadere volens, ſe Deum eſſe, & objectum ſeri cultus: mortalium non poterat illis videri major, neque adorabilior, niſi in Cruce, & que ſecit ſibi inſtrumentum ſuorum miraculorum, & thronum ſuorum magnalium. Ex hæc annihiilationis abyſſo, ubi cogitationes omnes confunduntur, & ratio turbatur, exurgit gloria adeo nitens, radii adeo vividæ, ac nitentes veritates coruſcant animæ myſterij hujus magnalia meditant, ut cum Propheta exclamet, o Domine, nimis credibilia ſunt teſtimonia tua! Judei cæci Meſſiam veſtrum videre cupiebatis caput habentem pretioſo diademate redimitum, fulgenti amictum purpura, manufque illius pretioſo onuſas ſceptro, non autem clavibus terebratis. Volebatis videre pedes illius magnificum thronum calcantes, non autem Crucem ſuffixos; ſed hæc tormenta, & abjectiones, quæ vobis Meſſiam veſtrum abſconderunt, glorioſa ſunt ſigna, quæ illum vobis debebant offendere. Ita Propheta deſcriperunt illum, & hiſce characteribus eum connotarunt. Idem.

Per Crucem divina juſticia recipit ſatisfactionem partem magni iudicii inſuriam, quibus fuerit affecta.

tate inter ea, quæ paſſus erat pro nobis, & quæ a Filio ſuo recepit, jam adqueſcit. Hac eadem nos uti ſuadet Spiritus Sanctus, ut appendamus eadem peccata noſtra, quæ commiſimus, & ut comparatione facta precari, quod Saluator perſolvit, & culparum, quas ipſe appoſuimus, intelligamus, Dei juſtitiam hæc proſtere ſententiam. Hac omnia ſecit in pondere, numero, & menſura in ordine univerſorum, & multo magis in Crucis œconomia. Adeſt igitur proportio inter ſatisfactionem, quam poſtulat, & injuriam, qua Deus ſuit affectus: ſed pro acceptis injuriis poſtulat vitam Dei, & iudicat necesse ad hoc, ut in ipſe juſtus ſatisfiat, Deum mori in Cruce, & infinita hæc ſatisfactio medium eſt adimplendi juſtitiæ ejus. Dicendum ergo eſt peccatorum noſtrorum magnitudinem eſſe infinitam, & quod infinite illi diſplicat; quandoquidem juſticia adeo æqua, judicavit, ſe adqueſcere non poſſe omnibus omnium ſatisfactionibus, & habitura ſatisfactionem noſtræ parem, petiit Sanguinem, & vitam Dei. Brevi in C. nei Panſirico.

Cruci nihil glorioſius eſt, quam a J. C. delectam fuiſſe pro ſigno ſuo particulari, quod connotare voluit duo præcipua officia Meſſiæ qualitati inherentia, videlicet redemptionem, & mundi iudicium. Idem accidit ac virgæ admirabili, quam poſuit Deus in manibus Moſis, per quam Deus tot benedictionibus effudit in populum ſuum, ſed quæ mutata eſt in ſerpentem, qui ceteros voravit angues, ut intelligamus Crucem, quæ ſalutis, & conſolationis ſignum eſt pro peccatoribus in hac vita, mutatum iri in ſignum terroſis, & reprobationis in die ultionis. Quemadmodum virgæ eadem Moſes ſedit fluxus maris Eriſtræ, elucit fontes aquarum in deſerto arido, mutavit aquas in ſanguinem, & percussit Pharaonem, & Egyptum variis plagis, quibus Deus animæ advertit in Regis impli obdurationem: ita Crux hæc, qua J. C. aperuit hominibus viam admirabilem in terram promiſſam, qua ſalus eſt, ut in hujus vite deſerto fluereſt fontes gratiarum pro omnibus peccatoribus; eadem Crux, inquam, ſignum erit terribile, quod appaſere jubebit coram ſe, cum veniet iudicaturus Mundum, per ignem, & redicietur ſingulis ſecundum opera illorum. Ex ſpſimine Panſiricoſum pro die Exaltationis S. Crucis.

Volebat Deus homines efficienter erudire, ob oculos eorum ſtatuens exemplum, quod intuerentur, ut inde quæſc quid ſibi faciendum eſſet cognosceret: ſignum, cui leiſe conformare debebant, ut tales fierent, quales eſſe debebant. Poſuit autem hoc ſignum in monte, ut ab omnibus poſſet conſpici. Crucem expoſuit tamquam compendium virtutum omnium, & omnium officiorum Religionis; per illam erudit homines de omnibus veritatibus, quæ illis non erant ignoraude, ut eſſent veri Chriſtiani; & que in proxim redigende ſunt, ut ſant ſalvi, ut ita in ipſa Cruce ipſe ſit vita, veritas, & vita; Vix que nos adducit, vita in ictu oculi videmus, quidquid in nobis reſormandum eſt, & in nobis addendum. O Domine! abſcondis ſecreta tua ſapientibus ſæculi, & revelas ea parvulis, animabus ſimplicibus, qui vitam hæc impendunt in jugem meditationem Crucis, & Myſteriorum, quæ continet: Quæ mirabilia non invenit illi hæc munda corda, in quibus cupiditatem, & criminum nebule nullam eſſundunt caliginem luminibus interioribus, quæ efficiunt, ut myſticas hæcæ tenebras penetret? Sanctus Paulus, cui Deus revelaverat ea, quæ oculus non vidit unquam, neque auris audivit, & que nunquam in cor hominis aſcenderunt; non ſciebat tamen niſi JESUM CHRISTUM crucifixum; tota enim vera ſcientia, cujus homo capax eſt, in Crucis Myſterio continetur: hæc tota eſt Religio veſtra, o Chriſtiani: tota in applicatione, meditatione, & imitatione JESU CHRISTI crucifixi conſiſtit. Ibidem.

Hic idem JESUS CHRISTUS, qui tanta cum humilitate ſubit peccatorum iudicium, S. Auguſtinus ait, ipſe iudicabit illos cum omni ſeveritate juſtitiæ ſue; ſed Crux ejus erit veluti terribile tribunal, de quo pronunciaturus eſt irrevocabileſ damnationis eorum ſententiam. Reſpice, miſere, Crucem offendens, inquiet, reſpice quid prote pallus fuerit, & per hunc amoris exceſſum judica te ipſum de tuo ingrati animi vitio. Quo abierunt gratiæ, quas tibi meritus fuerant per tot dolores, & opprobria, quæ in Cruce hæc ſuſtulerant? Quid fecit de pretioſo hoc Sanguine, quem pro te ad extremam uſque guttam effuderam? Quem fructum retulit ex tuo Sacramentis, quæ pro tuis neceſſitatibus inſtitueram? Tu contempſiſti, proſanaſſi, diſſipaſti hos omnes theſaurus, hæc omnia meæ bonitatis monumenta, quæ in corde tuo parere debebant grati animi ſenſus, aluerunt ſolum miſeram ſpem invenendi in me tuorum ſclerum impunitatem: ſed quo magis miſerum ſum tuo miſericordie, eo magis nequitiæ tuam perhorreſcam; nihil tibi parciam, quia omnia tibi condonare decreveram; & odium meum eo procedet, quo fore decreveram, ut amor, & bonitas in te procederet mea. Quænam, inquam, erit conſolatio peccatoris, cum efficit Deus, ut peccator ſentiat, agnoſcat, intelligat magnitudinem, nequitiam, & omnem ſue ingratiſſimæ extenſionem? Nunquid ſeſe inter Crucis

brachia conſpiciet? Nunquid Crux brachia habitura eſt, ut illum recipiat? illum, qui ipſam reſpexerit tamquam ſum impietatis aſylum, qui eam conſiderare debebat tamquam ſue redemptionis inſtrumentum. Ibidem.

Accedamus ad Crucem, ibique coram J. C. crucifixo proclamamus. Omnia nobis loquuntur de exceſſu caritatis illius. Videmus Caput ejus inclinatum ad præbendum nobis pacis oſculum; aperta brachia ad nos complectendos; lacus apertum, ad adiutum in cor ſuum nobis patefaciendum; manus & pedes clavibus confixos ad offendendam nobis amoris erga nos ſui conſtantiam, & firmitatem. En obſectum, quod ſemper ante oculos noſtros verſari debet, & quod Crux exhibet nobis; ecce exemplum, ſecundum quod omnem vitam debemus componere. Tanta eſt Crucis virtus, quidam S. Pater ait, ut ſi ab oculos noſtros verſetur, & ſerio illi animus advertatur, nulla ſit cupiditas, nulla in peccatum proclivitas, quæ ſalutari hæc recordatione non diſſipetur. Tantus eſt Crucis fructus, quem percipere debemus ex morte, quam Dei Filius ibi paſſus eſt: Non aliam niſi Crucis ſcholam adeamus, neque alium audiamus doctorem niſi J. C. crucifixum. Abbas de Memoral in Homilia de Paſſione Domini noſtri.

Non ſolum per Crucem ſatisfactum eſt divine juſtitiæ, ſed per eandem etiam effectum eſt, ut ubicunque enticeſceret Salvatoris gloria, atque divinitas, utpote quæ illum melius tradidit cognoscendum; quæ cognitio omnino eſt ad ſalutem neceſſaria, quemadmodum ipſe etiam J. C. profeſſus eſt per os dilecti diſcipuli: Hæc eſt vita æterna, ut conſueſcit in Deum verum, & quem niſiſti J. C. (Joann. 17.) Hæc, inquam Crux, illum tradidit cognoscendum omnibus gentibus: namque per illam perfectius offendit divinas perfectiones ſuas, & tribuit certiffima monumenta ſupremæ ſue poteſtatis, quemadmodum ipſi etiam ſupplicii ſui ſpectatoſis conſeſi ſunt. Quod ipſum evincit, ipſum ut voluiſſe ea ratione, quæ una omnium maxime videbatur oppoſita conſiliis humane ſapientiæ; ad hoc, ut ab omnibus nationibus coleretur; re enim vera nihil magis conſulit ad celebrandum divinitatis, & infinite ſapientiæ ſue potentiam, quam noviffæ gloriæ ſibi comparare pro Crucis infamiam, & ſeciſſe, ut homo traditus poteſtati inimicorum ſuorum, odio eorum, & ultionis ſacrificiæ, conſuſione obrutus, opprobriis ſaturatus, ac tandem inter duos nefarios latrones crucifixus, habitus fuerit per hæc ipſam rationem pro vero Deo & Salvatore hominum; habitus, inquam, non a paucis hominibus, vel ab una tantum gente, ſed ab omnibus populis, & nationibus; non ſolum ab hominibus & trivio, vel modici ingenij, & nullius auctoritatis, ſed a Principibus, & ſapientibus, & hoc pacto ceteros abrogatæ cultus, & ceteras Religiones. Quæ magis evidens divinitatis ejuſdem probatio? nonne inferendum eſt, eandem poteſtatem, quæ in ipſi mundi primordiis luceſcit ex ipſiſſe tenebris, voluiſſe in mundi ipſius reparatione haurire gloriæ ſuam ex ea re, quæ æternam caliginem illi videbatur oſcuſura? Quod inſignis potentia argumentum, quam triumphante de omnibus univerſi orbis poteſtatibus adeo inſermo, fragilique inſtrumento; atque ut S. Auguſtinus ait, videre, Crucem a locis ſuppliciorum ſeciſſe tranſiit in fratres imperatores? (S. Aug. in Pf. 46.) Auctor ſermonum in omnia argumenta, &c. Tomo Sermonum particularium.

Quemadmodum per Crucem victi fuerunt omnes ſalutis noſtræ inimici; ita per Crucem vim habemus illos vincitiles efficit, & quantumcumque formidabiles eſſe videantur, nullum in nobis cedere debent terrorem: nemo enim adeo imbecillus eſt, qui ſigno Crucis ſuffulſus, illos fugare non poſſit: quia illi ne ſuſtinere quidem valent adſpectum Crucis, poſtquam virtutem illius experti ſunt, & quod noſtram augere debet fiducia, illud eſt, quod moleſtiſſimæ omnes tentationes, atque violentiſſimæ, incurſus pertinaciſſimi, & ſæviſſima prælia, quæ mundus, caro, omniaque ſimul creata nobis inferre poſſunt, in irritum cedant, cum noſmet Cruce armabimus, & ſub hoc vexillo pugnam conferemus. In hæc ſigno vinces. Hæc illa eſt epigraphe, quæ olim circa glorioſum hoc ſignum lecta fuit, cum primo Chriſtiano Imperatori apparuit; ſed hæc quoque die diſci omnibus Chriſtianiſi poteſt, qui per opem, quam a Cruce recipiunt, de omnibus inimicis ſuis referre poſunt victoriam. Hac ope ſuffulſi, efficiunt fortem armatum, ac de omnibus illius dolis, & conatibus triumphant: in hæc ſigno vinces. Neque illis eſt, qui ariquid ſibi a mundo reformident; Crux enim omnes illius illecebras inſirmavit, omnibus placitis ejus abrogatæ fidem; nam illius pompæ, honores, opes, & voluptates medicam habent vim in Chriſtianum, qui meminit ſe Crucis eſſe diſcipulum: ſufficit enim ut honoribus quidem, quorum ſpem mundus facit, obſiciat opprobria, & contumeliæ, quas voluit ſuſtinere Deus moriens in Cruce; voluptatibus autem, quas illi mundus ipſe præſentat, ineffabiles dolores Salvatoris ſui. Quem denique effectum obtinere poſſunt pollicitationes; ut poſſeſſiones terrenorum bonorum in mente illius, qui videt paupertatem, in qua mortuus eſt Deus ſuus? Conſilite, ego vici mundum, (Joan. 16. dice.)

Omnia nobis loquuntur de exceſſu caritatis illius. Videmus Caput ejus inclinatum ad præbendum nobis pacis oſculum; aperta brachia ad nos complectendos; lacus apertum, ad adiutum in cor ſuum nobis patefaciendum; manus & pedes clavibus confixos ad offendendam nobis amoris erga nos ſui conſtantiam, & firmitatem. En obſectum, quod ſemper ante oculos noſtros verſari debet, & quod Crux exhibet nobis; ecce exemplum, ſecundum quod omnem vitam debemus componere. Tanta eſt Crucis virtus, quidam S. Pater ait, ut ſi ab oculos noſtros verſetur, & ſerio illi animus advertatur, nulla ſit cupiditas, nulla in peccatum proclivitas, quæ ſalutari hæc recordatione non diſſipetur. Tantus eſt Crucis fructus, quem percipere debemus ex morte, quam Dei Filius ibi paſſus eſt: Non aliam niſi Crucis ſcholam adeamus, neque alium audiamus doctorem niſi J. C. crucifixum. Abbas de Memoral in Homilia de Paſſione Domini noſtri.

Per Crucem ſignis inſtititiles efficit. cere proſimus conſuetorum animiſſis noſtris.

Et ex efficit, ut Filius Dei cognoscatur.

Cruce, qua Salvatoris noſtræ crucis eſt, & plurimum vitio, crucis fa eſt perditionis.

Cruce, qua obſequi ſunt, non in corde placitum. Chriſtianiſi, qui per ſcientias ſuas de illiſſimis eſſe præſententur.

N a ſufficit eocertus. Cu em ho. m. 275. niſi Crucis de. no tur in. ſua. 275. cu ſtana. mo. 182. tion 181.



